

Jeg må tilstå, at da jeg læste denne række af velmente, upræcise, udflydende hensigtserklæringer, kunne jeg ikke lade være med at sige til mig selv, at ja, Socialdemokratiet har jo fået ny udlændingeordfører, og naturligvis skal den nye ordfører markere sig og vise, at hun gør noget ved sit job.

Dette, må jeg videre tilstå, var den første tanke, der faldt mig ind, da jeg havde læst denne række af punkter, 10 i alt, som vil fortælle Folketinget, hvordan vi skal behandle asylsøgere, hvis de skal behandles godt.

Jo, vist skal vi da være gode og rare ved dem, der har brug for det. Vist skal vi høre på dem og gøre deres dagligdag så spændende som muligt, eventuelt ved at tage forbindelse med lokalsamfundet. Vist skal vi give deres børn undervisning på den ene eller anden måde, og vist skal vi være opmærksomme på deres traumer, handicap og andre lidelser og give dem så god hjælp som muligt.

Kl. 14.55

Og ganske vist skal vi ikke give asylansøgere undervisning i dansk i betragtning af, at de muligvis skal forlade Danmark i løbet af kort tid, men ellers skal vi selvsagt søge at fylde deres tid så godt som muligt og give dem opgaver og ansvar, som de kan gøre fremskridt med, og de skal have ordentlig tolkebistand, især hvis det ikke bliver alt for grueligt dyrt, og asylcentrene skal opfattes som aktive og forpligtende steder, der støtter asylansøgerne i fastholdelse og udvikling af egne kompetencer og ressourcer – hvilket rædselsfuldt malabarisk sprog – og vi skal give dem mulighed for at bruge deres kræfter i arbejdet, og vi skal forkorte sagsbehandlingen i asylsager. Jo, vi skal det alt sammen. Det skal vi sandelig, især det sidste, at forkorte sagsbehandlingen. Dette ønske kan vi alle istemme.

Jo, det er alt sammen velment og hæderligt i forslag og hensigt, men så er det altså også temmelig banalt, temmelig intetsigende, temmelig tomt.

Som hensigtserklæring, udmærket. Jeg vil ikke sige ét ondt ord om Socialdemokratiets gode hensigter og slet ikke om fru Anne-Marie Meldgaards. Hun mener utvivlsomt hvert ord. Det taler om et smukt hjerte, men det er jo et spørgsmål, om dette gode hjerte skal gøres til emne eller til genstand for en folketingsbeslutning. Derom er jeg mere tøvende.

Jeg synes også, at vi skal være gode. Jeg er strengt taget en hund efter godhed, ægte, ufor-

falsket godhed, men jeg er ikke sikker på, at jeg vil stemme for den som folketingsbeslutning.

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil, ligesom jeg har opfattet, de foregående ville, også gerne kvittere for nogle positive signaler i Socialdemokratiets forslag. Vi er langt hen ad vejen enige i de ting, der står heri. Der er altså også steder, hvor vi ikke er helt enige, og det vil være naturligt lige at fremhæve dem som en begrundelse for, at vi ikke umiddelbart sådan bare lige kan stemme for beslutningsforslaget.

Nu er det jo sådan, at sådan et beslutningsforslag hedder: »Folketinget pålægger hermed regeringen at arbejde for ...«, og jeg tror, at ingen her er i tvivl om, at regeringen arbejder for en lang række af de ting, der står her. Derfor vil jeg lige nævne et par steder, hvor jeg ikke er enig med forslagsstillerne.

I punkt 2 står, at der etableres et råd med medlemmer fra de statslige asylmyndigheder og kommunerne, hvor erfaringerne kan udveksles. Jeg er meget enig i, at man skal udveksle erfaringer, men jeg mener ikke, at det på det her felt tjener noget formål at nedsætte et egentligt råd. Jeg tror, der er fora nok, der er konferencer osv., hvor man kan udveksle erfaringer, og der er jo ingen, der ikke gerne vil bidrage til, at gode erfaringer bliver offentliggjort og bliver meddelt til andre i lignende situationer.

Og så det, der har været nævnt, om asylansøgerne må tage arbejde på normale overenskomstmæssige vilkår – jeg kunne forstå, at fru Karen Klint mente, at der var steder, hvor der ligesom nærmest var et pres for, at det kunne finde sted.

Jeg har ikke hørt om så mange arbejdsgivere, der var interesserede i at ansætte en asylsøger på normale overenskomstmæssige vilkår, og jeg mener faktisk også, at bare det, at vi overhovedet talte om at sende asylsøgerne ud på arbejdspladserne i Hanstholm i sådan en slags praktikforløb, vakte modstand i fagbevægelsen, men det er kommenteret af både ministeren og fru Birthe Rønn Hornbech.

Så vil jeg godt sige, at jeg ikke helt forstår punkt 6, hvor man skriver i slutningen af bemærkningerne: »Undervisningen skal tilrettelægges således, at den enkelte gennem prøver, test og lærerevalueringer løbende evaluerer sine egne kompetencer og svage og stærke sider for på den måde at kunne arbejde målrettet med indlæringen.«